

den, da vi ønskede andre ingredienser bygget ind, så var meldingen meget, meget klokkeklar. Jeg skal ikke som andre medlemmer af Tinget boltre mig i, hvad der er blevet sagt på de møder, men vi kunne bestemt ikke misforstå, at der ikke var behov for vores hjælp. Det var den reaktion, der var fra regeringen, og derfor må vi jo konstatere, at CD meget tidligt i forløbet måtte melde, at hvis ikke dagsordenen kunne ændres, så havde vi ikke noget at gøre dér, og der var ikke en vilje til at ændre dagsordenen.

Vi kan altså ikke forstå, at det er godt at ødelægge arbejdsmarkedets mobilitet dels ved at stavnsbinde folk og dels ved at gøre deres transport dyrere. Vi forstår ikke, at købere, der i god tro har handlet, skal rammes. Vi forstår ikke, at der skal skabes mistillid til at spare op til sin alderdom. Vi forstår ikke, at et indgreb ikke skulle have mere balance.

Vi ville gerne have et indgreb, der havde balance, og en skattereform, der havde mere rimelighed, og vi pegede på, at en nedtrapning af rentefradraget skulle modvirkes af en nedtrapning af lejeværdien, således at de nuværende boligejere med de udgifter, de har, ikke ville være blevet ramt, men at der ville være sket nogle ændringer for nye ejere.

Vi venter så også på den nye kommunale ejendomsværdiskat, og vi antydede jo, at ét af vores problemer her – bortset fra, at den skat har nøjagtig de samme sociale skævheder som lejeværdien – er, at hvis man først gennemfører sådan en skat, så bliver det enormt besværligt at få den væk igen, fordi man skal tage slagsmålet med alle kommunerne. Jeg løfter vel ikke sløret for en stor hemmelighed ved at sige, at den melding, vi fik, var, at det også er meningen, for regeringen ønsker aldrig at slippe af med sådan en skat. Dér var der i hvert fald heller ingen vilje til at gå videre.

Vi pegede også på, at man kunne komme med en række opsparingsfremmende forslag, vi pegede på erhvervsfremme, og vi pegede på, at vi ønskede en positiv spiral i stedet for en negativ, men svaret var igen og igen: Nej tak, vi har ikke brug for jer, for vi ønsker den dagsorden gennemført, som vi har fremlagt.

Derfor vil jeg opfordre regeringen til i sommerens løb at overveje det, der nu er sket på dette meget store område. Man kan sagtens komme slæbende med det grønne forlig fra sidste år og sige, at dér lavede man jo det samme, og alligevel skete der en masse gode ting i efteråret, et bredt flertal bag finansloven, og

hvad ved jeg, men der er altså forskel på at lave det, man lavede sidste år, og så at lave en flerårig skatteændring, som man gør nu. Jeg vil gerne opfordre regeringen til her i sommermånederne at overveje, om blokpolitikken er vejen frem i dansk politik, og om vi virkelig skal tilbage til det slagsmål.

Jeg er ikke en af dem, der anfægter, at det er tilladeligt at føre politik på et nordatlantisk mandat; det vil jeg gerne sige til statsministeren. Det var en diskussion, som man havde i gamle dage med Moses Olsen, og alt det dér. Og i CD påstår vi ikke, at der er nogen, der er købt, vil jeg gerne sige. Men derfor kan man jo godt spørge sig selv, om det er specielt klogt at gøre det set i forhold til de politiske gevinster ved at være i en bredere sammenhæng. Fordi man har ret til noget, og fordi man har mulighed for noget, behøver det ikke være klogt at gøre det.

Der er i dag blevet stillet det spørgsmål til de borgerlige partier: Hvis I havde 1 mandats flertal, ville I så ikke gennemføre en politik? Jo, det ville vi, hvis den socialdemokratiske opposition var fuldstændig umulig at snakke med. Men hvis den bød sig til og sagde, at den gerne ville lave et forlig, så er der mange af os, der mener, at der i givet fald skulle laves forlig hen over midten. Sådan synes vi også regeringen skulle tænke.

EU-afstemningen gik jo godt. Nu har jeg jo været lidt skrap ved statsministeren – i hvert fald skrapere, end jeg har haft mulighed for i de sidste 5-6 år – men nu vil jeg godt direkte sige til lykke til statsministeren. Det er min opfattelse, at det ja, der kom hjem med de 55 pct., i meget høj grad er statsministerens ja, i meget høj grad er hans personlige ja ved den aktivitet og den meget skarpe profilering, som statsministeren foretog i forbindelse med den folkeafstemning. Det synes jeg skal siges herfra. Og jeg kan da sige, at så sent som i de afsluttende debatrunder var det helt klart den markering, der var med til at slæbe jaet hjem. Det skal statsministeren bestemt have tak for.

At et flertal af danskere opfatter Danmark som en del af Europa og påtager sig en del af ansvaret for vort kontinent, er jo også glædeligt. Det var jo opgøret med en række nejsigerpartier, der stort set havde synspunktet om, at enten skulle vi lukke døre og vinduer, så vi kunne holde alle mulige ude, eller også skulle vi drømme romantiske drømme om alle mulige ting, som ingen rigtig kunne forklare, hvad var.